

Сльоза на гробі Гарасевича

Микола Устиянович

Сльоза на гробі Михайла барона Гарасевича

На галичім небі
Нова зоря згасла

Не дивуйся, чужинонько,
Що ми плачем на весні:
З веснов верне всяк цвітонько,
Лиш життя не верне, ні.

Летів орел дубравою,
Бистре око в сонце гнав,
Гнав за світлом, за правдою,
Глянув ще раз – та й упав...

Ой нема вже, руська мати,
Твого орла, краси!
Пішов від нас спочивати
Там до сонця – чистоти...

Привален землев глибоко,
Зимним льодом днесь лежить,
Руки скрепли, згасло око,
Серденько і груди стоїть.

Хто ж нас тепер за рученьки
В давні світи поведе?
Хто руської дитиноньки
Славу, ім'я винайде?

Хто як він нам правду скаже,
Темні мраки розсвітить?
Заступить нас, силу зв'яже,
Хто вороги побідить?

Мужу красний, соколоньку!

Отці тужать за тобов,
Молодь хилить головоньку,
Діти плачуть за тобов.

Ти-то з могил, з городища
Дивне письмо нам складав.
Числив наші побоїща,
З прадідами розмовляв.

Ти-то тайні карти Бога
Мудростію розвивав,
До небес куди дорога,
Куди щастя, всказував.

Коли буря перед літи
Зашуміла і в наш край,
Ти возгласив: За мнов, діти!
Де Австрія, там наш рай!

А як церков затужила
За архіотця у нас,
Твоя рука голубила
Сумні діти довший час.

Був-єсь нам, чим небо ясне
Путующим по степах,
Чим матері дитя красне,
Чим керничка в оазах!

Заступав-єсь сиротоньку,
Тихомирив розпуку,
В лихій доли порадоньку,
В щастю давав науку.

Але хто ж сі нагадає,
Хто випише, вичислить,
Розповість нам, виспіває,
Твої діла оцінить?

А молод ум – йому годі,
Там ні краса ні сила,

Так співає, як в свободі
Вірна мати учила.

Та мати з нами нині
Плаче сина, ми отця,
Зозулею на калині
Плаче всяка зіниця.

Пам'ять тобі, орле сивий!
Вічна пам'ять, покой свят!
Прийми даток нещасливий,
Сльози наші прийми рад!

Тутка був-єсь нам зорею,
А там небесного зволь,
Аби в щастю і покою
Жив наш пастир і король.